

Elon Cohn: Krigen varede 22 dage      20. januar 2009 – tale i Birkerød Rotary

Det var anden juledag, at Israels regering havde fået nok. Gennem tre år – siden den ensidige israelske tilbagetrækning fra Gaza i 2005 – havde Hamas-regimet ladet 6500 raketter regne ned over Israels byer og landbrug i et bælte på 30 kilometers bredde langs Gaza-striben.

Forudsætningerne dengang i 2005 for tilbagetrækningen var at lade Gaza udvikle sig til et økonomisk kraftcenter for de derboende arabere. Uden indblanding kunne de stakkels beboere af flygtningelejrene flytte ud og overtage marker og industriparker, evakueret af israelerne. Der var lagt op til vækst, til selvforsyning og til eksport. EU og USA og selv Japan pumpede megabeløb i området.

Men frem for at udvikle og innovere valgte områdets beboere at sætte terrorbevægelsen Hamas i førersædet. Og i stedet for at bygge og indkøbe maskiner, såsæd og vandingsudstyr smuglede man stadig kraftigere våben ind i det område, der ifølge aftaler skulle være demilitariseret.

Til at begynde med affyrede Hamas-krigerne små raketter, der henad vejen voksede til noget af det kraftigste feltartilleri i de arabiske arsenaler.

Og træfsikkerheden blev bedre og bedre. I de første måneder lykkedes det kun Hamas at dræbe en bonde på marken og myrde en enkelt mandlig overlever fra Hitlers koncentrationslejre – og såre nogle kvinder og børn i Sderots indkøbscenter, men i løbet af 2008 nåede terroristernes raketter også universitetsbyen Ber Sheva og den vigtige havneby Ashdod og spredte død, blod, skræk og ødelæggelse.

I Sderot med 30.000 indbyggere, der fra dag ét og gennem hele perioden var mål for terroren, havde og har byens borgere 15 sekunder fra sirens varsel til raketens nedslag. Her beretter sundhedspersonale og pædagoger, at så godt som alle mindre børn nu tisser i sengen. Fra at være åbne og glade og tørre er de i løbet af de seneste tre år blevet bange, indelukkede og nattevædere.

Hamas var velforberedt på en israelsk politiaktion.

Det skriver den anerkendte tænketank Debka.com, der ofte citeres i international presse.

300 terrorister stod rede til at sende en sand lavine af længererækkende raketter mod israelske befolkningscentre 40 og 50 kilometer fra Gazas grænse. Men allerede inden der var gået fire minutter af offensiven havde israelske fly nået at bombe de seks moskeer og en række skoler, der dels husede arsenalerne og dels var affyringsramper for raketterne.

At det ikke er tankespind og propaganda viser de videofilm som først og fremmest de ubemandede israelske droner har optaget af eksplosionerne. Først en fuldtræffer, og dernæst sekundære, tertiære og endelig kvartære eksplosioner, når lagrene af raketter og andre sprængstoffer i skoler og gudshuse røg i luften.

Optagelser, der er bekræftet af pressens egne videoer og satellitbilleder.

Gennem 22 dage strakte kampagnen sig. Uskyldige mænd, kvinder og børn blev dens ofre, når Hamas brugte dem som levende skjolde ved kanoner og raketstyr.

Pressen blev holdt ude, og måtte stå på grænsen og se på.

Det er aldrig godt, men i dette tilfælde nok bedst.

For vi undgik, at journalister og fotografer blev ofre!

Arabisk presse, Al Arabia og Al Jazira var på plads inde i Gaza og kunne formidle sin noget ensidige dækning af begivenhederne.

Og det er vel for så vidt ok – når blot de samlede redaktioner i Danmark, Sverige, Frankrig, Holland – Norge især – Belgien og så videre ikke hovedløst blot kolporterede kommentarer og billeder – men havde taget sig sammen til at kommentere oprindelsen!

Men så skulle det ikke være!

Nu er konflikten bragt til våbenhvile, og nu er der fri adgang for verdenspressen til at rapportere.

Og i Berlingske Tidende i dag – min egen gamle gode arbejdsplads – rapporterer Lene Frøslev fra Gaza.

Hun skriver, at en arabisk kvinde viser ruinerne af sit hjem frem.

Hun peger på sin vaskemaskine og beretter, at de israelske soldater tissede i den. Og at de efter anden nødtørft tørrede sig i hendes rene vasketøj – og at hun var brugt som levende skjold, når soldaterne bevægede sig mellem hendes hus og deres kampvogn.

Det meste kan være sandt – med undtagelse af tisseriet. For israelske soldater er kendt med hårde hvidevarer. Og de vil aldrig finde på at tisse i et elektrisk husholdningsapparat. Tænk hvis der var overgang i skidtet!